

Ježkovy oči 2017/2018

Zdravíme vás na první stránce letošního „rozlučkového“ časopisu desátého ročníku Ježkovy oči. Věříme, že nezůstane jen u té první, ale že se s chutí začtete i do básniček, vtipných i vážných textů čekajících na stránkách dalších.

Za 10. r. Do časopisu přispěl Jára Klucho, který loňské číslo uzavíral svým životopisným článkem. Letos ho rozšířil o fotky a mnohé další informace.

Desáták Marek Čtvrtečka, milovník hromadné dopravy, si pro vás připravil rozsáhlejší článek, kde shrnuje své znalosti o dopravní síti v ČR.

Spolužačka Jára a Marka – Eliška Marešová – se loni zúčastnila soutěže v praktických dovednostech zrakově postižených žáků. Co bylo náplní a jak prožila těch několik dní na Slovensku se dočtete níže.

Ani letos jsme nezůstali bez pomoci ostatních tříd. Můžete si tak přečíst Poněkud podivný ponožkový polopříběh plný písmene P, básničky o drakovi a sani, nějakou tu „čertovinku“ a pár dopisů do budoucnosti, minulosti a... a... no, čtěte.

OD MIMINKA AŽ DO TEĎ

JARDA KLUCHO

ŽIVOT JE DOBRÝ, KDYŽ SI HO ČLOVĚK VÁŽÍ.

Budu vyprávět svůj příběh od narození až po současnost. Narodil jsem se dne 17. 1. 2001 v krčské

porodnici. Vážil jsem 3.5 kg a našli mi zrakovou vadu. Prý jsem byl velice hodné miminko, dokonce ze všech dětí nejhodnější. Pro maminku to bylo krásné. Když vás maminka poprvé drží v náručí, krmí nebo hraje si s vámi, je to prostě fantastické! Miminko moc

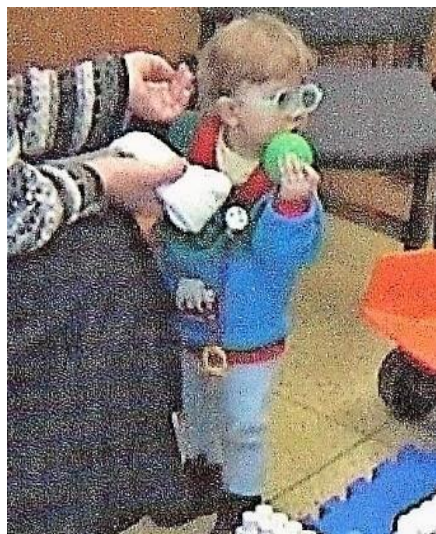
zážitků nemá, a proto se přesuneme do 1 roku a 6 měsíců. V téhle době jsem začínal chodit. První krok si sice nepamatuji, ale pamatuji si, že se mi narodila super sestra Mařenka. Já mám 4 sourozence a ty nejlepší jsou:

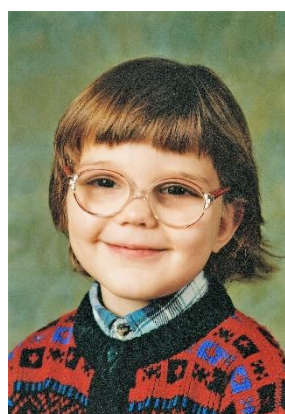
sestra

Mařenka a bráška Pepíček.

Když mi byly 2 roky, byl jsem doma a hrál jsem si. Na nic jiného si bohužel nevzpomínám.

Ve třech letech se mi stal úraz. Bráška Robin mě chtěl pochovat, ale selhaly mu ruce a upustil mě. Noha byla zlomená. Umíte si představit, co to udělalo, když jsem začal chodit a najednou jsem měl zlomenou nohu? Musel jsem se znovu učit chodit, naštěstí jsem to zvládl. Začal jsem chodit na logopedii. Ale ze začátku jsem vůbec nechtěl mluvit. Začal jsem pořádně mluvit až ve čtyřech letech. Stal se mi taky další úraz. Ten úraz se stal na

balkóně, zkoušel jsem, jestli se mi vejde hlava mezi zábradlí. Hlava se tam vešla, ale ven už nešla. Pán, který šel okolo, tak mi pomohl. Dostal jsem alergii na kočky a později i na psy. Začal jsem chodit do školky. Setkal jsem se tam s kamarády Kubíkem, Štěpánem a Kryštofem. Tyhle kamarádi byli super! Pořád si se mnou hráli.

V pěti letech jsem měl tříselnou kýlu. Ale jinak bylo vše stejné.

V šesti letech jsem byl předposlední rok ve školce.

V sedmi letech jsem skončil ve školce a v září šel do školy.

8 let: Začínám chodit do školy a první moje škola byla náměstí Míru. Ale v 9 letech jsem z této školy odešel do jiné školy.

9 let: V této době se stalo hodně věcí. V 9 letech jsem přestoupil do Školy Jaroslava Ježka. Skamarádil jsem se tam s Tondou Půlkrábkem, Marečkem Čtvrtečkou, Nelou Frankovou, Ríšou Horákem a další. Skončil jsem logopedii s paní učitelkou Vaňkovou. Odešel od nás otec.

TADY MI JE 10 LET

V jedenácti letech mi skončila alergie

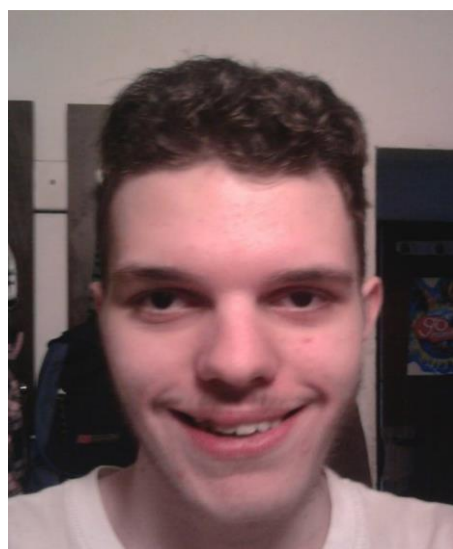
12 let: Rozbil jsem si pusku, protože jsem skákal přes lavičku. Ale já jsem nepoučitelný a tak to dělám dál.

13 let: Narodila se mi neteř. Jmenuje se Verunka.

15 let: Pan doktor Beránek mi našel glaukom.

16 let: Stal se ze mě dvojnásobný strýc; tentokrát se mi narodil synovec. Synovec se jmenuje Sebíček.

Nyní mi je sedmnáct let. Tohle je fotka, jak vypadám teď.

Doprava v České republice

Marek Čtvrtečka

Česká republika má hodně hustou dopravní síť. Železniční síť tu je řidší než v USA, ale hustší než v Indonésii.

Autobusová doprava je v ČR velmi rozvinutá a návazná. Jezdí tu městské, příměstské, dálkové i mezinárodní autobusy. Autobusy společnosti Regiojet jezdí z Prahy do Brna, Plzně, Liberce, Českých Budějovic a Hradce Králové. Velká autobusová nádraží v Praze jsou na Florenci, na Černém Mostě, v Holešovicích a na Zličíně. Malá autobusová nádraží jsou u stanic metra Roztyly a Želivského. Další autobusová nádraží jsou v Brně na Zvonařce, v Ostravě, v Plzni ve Skvrňanské ulici, v Liberci před zastávkou Fugnerova a v Pardubicích.

MHD

MHD v Česku je hodně rozvinutá. Tramvaje jezdí v Praze, v Brně, v Ostravě, v Plzni, v Liberci, v Olomouci a v Mostě. Tramvajová doprava v Praze má 20 linek, pohybujících se od čísla 1 do čísla 26, z nichž linky 4 a 19 jsou zrušeny. Metro jezdí jen v Praze. Má 3 linky A, B a C. Trolejbusy jezdí v Brně, v Ostravě, v Plzni, v Ústí nad Labem, v Českých Budějovicích, v Hradci Králové, v Pardubicích, ve Zlíně a v Opavě. Autobusy jezdí např. v Karlových Varech, v Jablonci nad Nisou, v Mladé

Boleslavi, v Chrudimi a v jiných krajských i okresních městech.

Příměstská doprava

Příměstská doprava je v České republice velmi dobrá. Mají ji všechny kraje, včetně Prahy, ze které vyjíždějí. Označují se čísly 300 – 499. Některé linky, jako např. 392, nebo 400 jsou zrušené. Příměstská železnice je v dobrém stavu. V pražské integrované dopravě jsou linky označené písmenem S. Toto označení má i integrovaný dopravní systém Jihomoravského a Moravskoslezského kraje.

Linky a jejich trasy

Z Prahy vyjíždějí tyto linky:

S1 – Praha Masarykovo nádraží – Kolín

S2 – Praha Masarykovo nádraží – Nymburk – Kolín

S3 – Praha Vršovice – Mladá Boleslav-hlavní nádraží

S4 – Praha Masarykovo nádraží – Kralupy nad Vltavou

S5 Praha Masarykovo nádraží – Kladno-Ostrovec

S6 – Praha Smíchov – Rudná u Prahy – Beroun

S7 – Praha Hlavní nádraží – Dobřichovice – Beroun

S8 – Praha Hlavní nádraží – Čerčany

S9 – Praha Hlavní nádraží – Benešov u Prahy

Automobilová doprava

Největší automobilový výrobce, který je především v ČR, se jmenuje Škoda. Vyrábí se v Mladé Boleslavi. Jezdí tady auta i z jiných zemí, např. z USA, nebo z Japonska. Jezdí se tu na zelenou. To platí i pro jiné dopravní prostředky. Nejezdí se tu vlevo, jako třeba v Anglii, ale vpravo. Dodržují se tu dopravní předpisy. Nejrychleji můžou dopravní prostředky jezdit na dálnici, a to rychlostí 130 km/hod.

Silniční doprava

Dálnice v ČR jsou hezky postavené. U některých dálnic je ještě potřeba dostavba.

Trasy dálnic v ČR:

D1 – Praha – Brno – Ostrava

D2 – Brno – Bratislava

D3 Mirošovice u Prahy- Benešov u Prahy – České Budějovice – Dolní Dvořiště

D4 Praha – Nová Hospoda (zbytek úsek Nová Hospoda – Strakonice tvoří silnice první třídy číslo 4). Dále tato silnice prochází Volyní a pokračuje až k hranicím jižních Čech s Německem.

D5 – Praha – Plzeň – Rozvadov

D6 – Praha – Karlovy Vary – Cheb – Pomezí nad Ohří

D7 – Praha – Chomutov

D8 – Praha – Lovosice – Ústí nad Labem – Petrovice

Dálnice D9 neexistuje. Je nahrazena silnicí první třídy číslo 9, která se odpojuje od dálnice D8, a vede ze Zdib u Prahy do Rumburku.

D10 – Praha – Ohrazenice u Turnova. Přes Turnov a Tanvald až do Harrachova vede silnice první třídy číslo 10.

D11 Praha – Poděbrady – Hradec Králové. U této dálnice se plánuje i výstavba do úseku Hradec Králové – Jaroměř.

Další dálnice v Česku jsou D35, D46, D52 a D55.

Pražský okruh

Pražský okruh je okružní silnice, která má označení D0. Prochází kolem Prahy. Vede kolem čtvrtí Černý Most, Štěrboholy, Chodov, Stodůlky, Zbraslav, Řeporyje, Řepy a Slivenec. Potom se vrací zase zpět na Černý Most.

O Slovensku

Eliška Marešová

V úterý dne 17. října jsme jeli s paní Hruškovou na Slovensko. Jeli jsme lůžkovým vlakem. S paní Paříkovou jsme se setkali na hlavním nádraží. Lůžkovým vlakem jsme jeli do Popradu. Tam jsme čekali, až si pro nás přijel autobus. Autobus nás odvezl do hotelu. Tam jsme vybalovali věci. Po vybalování věcí jsme si chvíli odpočinuli. Po odpočinku jsme se šli před obědem projít. Po procházce byl oběd. Po obědě byly první dvě disciplíny. A to bylo rozpoznávání mincí a udělat si studené jídlo. To studené jídlo jsme dělali tak, že jsme si rozkrojili bagetu, na to jsme dali paštiku a namazali, položili jsme na to ledový salát papriku, okurku, a rajče. Druhou disciplínu jsme dělali tak, že jsme ty mince třídili do políček. Po soutěži jsme šli do bazénu. Tam byl ještě masážní pult. Například perličková vana. Po plavání jsme šli na večeři. Po večeři byl večerní program, který byl seznamovací. Po večerním programu jsme šli spát. Druhý den po snídani byly další dvě disciplíny. A to bylo párování ponožek a udělat si citronádu. Tu citronádu jsme dělali tak, že jsme si v odšťavňovači vymačkali citron. Pak jsme to nalili do skleničky. Pak jsme tam dali dva cukry. Potom jsme nalili malinko vody, zamíchali jsme to a dolili vodou. Druhou disciplínu jsme ty páry ponožek spojovali kolíčkem. Po soutěži jsme šli do

bazénu. Po plavání byl oběd. Když jsme se naobědvali, šli jsme na výlet na Štrbské pleso. Po procházce jsme šli do cukrárny. Tam jsem si dala tiramisu. Po dortech jsme šli zpátky na vlak a jeli jsme do hotelu. Tam jsme si dali večeři. Když jsme se navečeřeli, byl program takový, že nám pustili takový dokument a z toho nám dávali kvízové otázky. Po programu jsme šli spát. Třetí den po snídani byly poslední dvě disciplíny. A to byla orientace v braillu a rozpoznávání předmětu denní potřeby. Ty předměty jsme třídili do dětského pokoje, do koupelny, do dílny, a do kuchyně. A tu druhou disciplínu jsme dělali tak, že jsme si vybrali deset krabiček a četli jsme jen název toho prášku. Potom jsme šli do bazénu. Když jsme se vykoupali, šli jsme na oběd. Po obědě jsme si balili věci a jeli na vlak. Vlakem jsme se přesunuli zpět do Prahy na hlavní nádraží. Na Slovensku se mi moc líbilo, budu na to ráda vzpomínat.

Poněkud podivný ponožkový polopříběh plný písmene „P“

Tomáš Hron

Pan Procházka prodával ponožky.

“Pražané, podívejte! Prodávám prvotřídní ponožky!” pokřikoval pan Procházka při podzimní procházce Prahou.

Pražané pana Procházku pobaveně pozorovali. Proč? Protože Pražanům připadalo pokřikování pana Procházky poněkud podivné.

“Praví pan Procházka pravdu? Prodává pravé prvotřídní ponožky?” přemýšlelo právě přes padesát Pražanů.

Potom pojal poctivý Pražan Patrik Paprika podezření. Počal ponožky pana Procházky podrobně pozorovat.

Po podrobném pětiminutovém pozorování Procházkových ponožek počal pan Paprika pokřikovat: “Pražané, pozor! Pan Procházka podvádí! Prodává pouze problémové polské páchnoucí ponožky pojmenované „pachnucia ponóczka!”

Po proslovu pana Papriky přes padesát Pražanů pokřikovalo: “Podvod! Policie! Procházko, padej pryč! Podvádíš Pražany.”

Potom přispěchala policie. Přišla pana Procházku potrestat. Populární policista Petr Pospíšil praštil pana Procházku paličkou. Po podivném pětiminutovém potáčení pan Procházka padl.

Pražané právě připravují Procházkův pohřeb.

Básně o drakovi a sani

Jarda Klucho

Saň a drak

Saň se líbá s drakem

drak si chce hrát s mrakem

mrak se dotkne dlaně

dlaň si s mrakem hraje

saň a dlaň si hraje, mrak si po nebi pluje

Marek Čtvrtečka

Drak

Do postele mi vešel drak

hned za ním vylezl mrak

ten popadl šestihlavou saň,

která nevěděla,

co je to laň

Když saň přišla do školy,

neměla hotové úkoly.

Pak šestihlavá saň,

věděla konečně,

co je to laň
konečně věděla,
co je to laň.

Eliška Marešová

Drak

Po nebi letí mrak,
a za ním letí drak.
Moc mě bolela dlaň,
a draka porodila saň.

Já mám jenom malý zrak,
tak nevím, jestli letí po nebi mrak.
Mám v pořádku svoje dlaně,
když draky porodily saně.

Richard Horák

Danění saně

Prezident drak daní saň.
Sani, braň se zdanění !
Každého zdanit drak jen umí.
Braň, braň se sani!

Bránila se saň, bránila,
vláda ji stejně zdanila.

Tomáš Hron

Hledá se mašle

Celou naší rodinu,
baví nové věci zkoušet.
A letos jsme se rozhodli,
že půjdeme draka pouštět.
Drak byl už skoro hotový,
jen neměli jsme mašli,
a dost dlouho jsme přemýšleli,
kde bychom jí našli.
Prozkoumali jsme celý dům,
od pokoje až k záchodu,
a nakonec jsme pro mašli,
museli jet do obchodu.
Po hodně dlouhém hledání,
jsme konečně našli,
obchod, kde by mohli mít,
aspoň nějakou mašli.

Ani v tomhle obchodě,
žádnou mašli neměli.
Budou ji mít na skladě,
prý až příští neděli.
Vracíme se domů,
tváříme se smutně.
A není to proto,
že jsou venku jen tři stupně.
Sestra doma smutně řekla:
“A to jsme chtěli pouštět draky”.
Najednou se zarazila,
a řekla: “Moment! Lucky”!
Náš pes Lucky v puse svírá,
nejspíš nějakou mašli.
Ano, to je vážně mašle!
My jsme ji fakt našli!
Rychle jsme se oblékli,
a vyšli jsme ven,
a pak jsme draka pouštěli,
skoro celý den.

Až hodně pozdě večer,
vrátili jsme se domů,
dali jsme si řízek,
a brambory k tomu.
Celý dnešní den,
byla jedna velká zábava.
Kde však Lucky mašli našla,
to je stále záhada.
Když jsem se jí potom ptal,
kde mašli objevila,
nic neodpověděla,
jen hlasitě vyla.

Matvej Lavrjuk

Saň

Byla jednou jedna saň,
a ta našla silnou zbraň.
Pak k ní přišel jeden drak,
Řekl, že ta zbraň je brak.

Evelína Bláhová

Draci

Létající draci

jsou nám pro legraci.

Třepetaj se na nebi,

nelétaj jak ptáci.

Ptáci se jim smějí,

křídly zamávali.

Na nebi jsou nemotorní,

nezmizí nám v dáli.

Leoš Geisler

Drak

Drak, mrak, rak, pták, frak, oblak, zrak.

Vyletěl si hodný drak,

vysoko nad oblak.

Ten drak měl šest hlav.

Žáci II. A

O drakovi

Drak potkal saň,

byla krásná jako laň.

Nejdřív byli kamarádi
a potom se měli rádi.

Na svatbu je třeba frak,
který ale ztratil drak.
A tak si vzal jenom oblek,
jako by byl pouhý člověk.

Svatbu měli velikánskou
a hořeli k sobě láskou.
Na líbánky spolu jeli
a pak hodně dětí měli.

Marie Kluchová

Drak

Drak letí nad mrak,
za drakem letí pták.
Drakovi i ptákovi závidí rak,
že můžou létat do oblak.

Čertoviny

Nela Franková

Čertí pohádka

Byl jednou jeden kovář a kovářka, kteří nemohli mít děti. Byli z toho hodně nešťastní a ještě k tomu k nim lidé přestali jezdit, protože bydleli na samotě a k tomu všemu jim došli všechny peníze, za které by si mohli koupit železo, které teď je po čertech drahé. Už byli tak zoufalí, že si začali říkat: „Čert nám byl dlužen takový život, ze kterého už ani radost nemáme.“ A kovář začal říkat, že se půjde do lesa oběsit. Kovářka ho pořád přemlouvala, ale on přece jednou šel. Po cestě potkal souseda, kterého už dlouho neviděl a ten se ho zeptal: „Kam tě čerti nesou?“ „Ale jsem už tak zoufalý, že jsem si řekl, že se půjdu do lesa oběsit.“

Kovář tedy sousedovi vypověděl všechny důvody, proč se jde oběsit a soused na to: „Ono nebude ještě tak zle, slyšel jsem, že tady v tomhle lese u třináctého stromu bývá každý čtvrtek v noci někdo, kdo by ti ve tvé situaci mohl pomoci. „Ten mi určitě neporadí,“ říká smutně kovář. „Ale nemaluj čerta na zeď, pokus tě nic nestojí a zítra je čtvrtek, tak to můžeš jít aspoň zkusit.“ „Ano,“ řekl kovář, „přijdu tam, i kdyby tam byl čert na čertu.“

Kovář poslechl souseda a sotva se začalo stmívat, vydal se na cestu. Čekal u třináctého stromu, jak mu soused

poradil. Dlouho se nic nedělo a kovář už si začal říkat: „Čert mi to napískal, že tu v tuhle hodinu někdo bude. “

A v tu ránu se kolem něj začali čerti ženit, foukalo, přšelo, skoro i sněžilo, i když byla půlka července a do toho hřmělo, blýskalo se a padaly kroupy. Když to všechno přestalo, objevil se vedle kováře malý trpaslík, který kováře oslovil. „Ahoj kováři, slyšel jsem, že s kovářkou nemůžete mít děti a do toho nemáte ani dost peněz. “ „ „Ano je to tak, “ řekl smutně kovář. „Já myslím, že bych ti mohl pomoci.“ „Jak bys mi ty mohl pomoci, vždyť jsi tak malý. “ Kovář na to: „Jsem sice malý, ale už jsem takhle hodně lidem pomohl, “ řekl trpaslík. „Tak dobře, “ odpověděl kovář, „dobře, pokud chceš mít děti a peníze ukovej mi prosím řetěz a do roka budeš mít děťátko a lidé se ti do kovárny jen pohnou. “ „Ale jdi k čertu, to je moc jednoduché, v tom bude nějaký háček a navíc nemám železo, ze kterého bych ti ten řetěz ukoval. “ „Ano máš pravdu, malý háček v tom je, nesmíš o tom, že jsi se mnou mluvil říct nikomu, dokonce ani své ženě ne. “ „Tak dobře, jdu do toho, i kdyby v tom čerti byli. “ „Tak tady máš peníze, za které můžeš koupit železo na ten řetěz a prosím tě o to, aby byl tak aspoň dvou a půl metrový a pořádně pevný se zámkem. “ „Děkuji ti za peníze, až si nějaké vydělám vrátím ti je, “ řekl kovář. „To nemusí být, “ řekl trpaslík „Takže se tu sejdem příští měsíc v noci za úplňku. A ještě o jedno

bych tě chtěl poprosit, “ řekl trpaslík, „aby naše dohoda byla platná, potřeboval bych od tebe podepsat tuhle smlouvu, ale ne klasicky perem a inkoustem, ale tvou vlastní krví. “ Už už se ho kovář chtěl vyptávat proč, ale zablýsklo se a trpaslík zmizel.

Když kovář přišel domů, žena ještě nespala a hned se ho začala vyptávat: „Kde chodíš po všech čertech, ty jsi určitě byl v hospodě? “ „Ale nebyl, “ řekl kovář. „Potkal jsem souseda, kterého jsem aspoň pět let neviděl a tak jsme si povídali. “ Žena už se raději na nic neptala, a tak šli oba spát.

Po měsíci byl řetěz hotový a kováři nezbývalo, než počkat na úplněk a podepsat tu trpaslíkovu smlouvu. Když si ji začal číst, sám pro sebe si pomyslel: „Čerta tomu rozumím. “ Ona totiž ta smlouva byla napsaná takovým škrabopisem, který se vůbec nedal přečíst. Kovář ji tedy podepsal. Ale kdyby ta smlouva bývala byla napsaná trošku normálněji, určitě by ji nepodepsal. Bylo v ní totiž napsáno, že za pomoc, která se mu od trpaslíka dostane, musí jít za sedm let do pekla.

Když se s trpaslíkem sešel, dal mu smlouvu a řetěz a trpaslík mu řekl, že za necelý rok bude mít dítě i peníze a že za sedm let si pro něj přijde a v tom řetězu ho odnese do pekla. „Co, o tom nic nevím! “ zvolal poděšeně kovář. „Máš si pořádně číst smlouvy, “ trpaslík

na to. „Ale vždyť ta smlouva byla napsaná takovým škrabopisem, že se přečíst prostě nedala. “ „To je mi jedno, tak si ji neměl podepisovat. “ „Ale já jsem myslel, že mi pomůže a nemohl bych ji odvolat prosím. “ „Jednou jsi ji podepsal a to se smazat nedá. Tak že za sedm let v pekle. “ Trpaslík odletěl a zbylo po něm jen trochu toho pekelného čmoudu. Kovář si jenom pomyslel, tak to jsem vyhnal čerta ďáblem.

Trpaslík neboli malý čertík měl pravdu, ani ne za rok se kováři a kovářce narodil chlapeček krásný jako obrázek. Za další rok k nim začalo jezdit tolik lidí, že už si vůbec nemohli stěžovat na nedostatek peněz.

Jak chlapeček rostl, byl pořád krásnější a krásnější, ale neustále s ním šili všichni čerti, už byl u táty v kovárně, už na půdě a zase u mámy v kuchyni, byl tak neposedný, že se kovář divil, že vůbec všechnu práci stíhá. Když k nim přišli nějakí lidé a říkali jim: „Tomu kouká z každého oka devět čertů a desátý lucifer.“

Ve škole mu to vůbec nešlo a doma v kovárně taky ne, tak o něm rodiče začali říkat, že o něho čert nestojí a pánbůh ho nechce.

Když uplynul sedmý rok od té doby, kdy čertík kováři pomohl, objevil se před kovárnou se řetězem a řekl: „Tak jsem tady, jak jsme byli domluvení. Zmaluju tě, že tě ani čert ... vlastní máma nepozná, “ řekl kovář. A tak začala

rvačka, ve které kovář samozřejmě vyhrál, protože byl silnější. A povalil čertíka na zem a začal ho lechtat. „Prosím, nemusíš do pekla, stačí, když mně u sebe do smrti necháš a bude všechno v pořádku. “ Kovář souhlasil.

Čertík byl takové budižkničemu, kterému musel kovář pořád jenom podstrojovat a pořád se mu v kovárně motal. A tak čertík řekl: „Mně to u vás v kovárně nebaví, nechtěl bys přece jenom jít se mnou do toho pekla. “ „Čiň čertu dobře a peklem se ti odmění,“ povídá kovář. A než aby si tohle budižkničemu nechával dál v domě a trápil tak celou svoji rodinu, to radši na to peklo přikývl. Čertík vzal tedy řetěz a kováře odnesl do pekla.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Marie Kluchová

Příběh se rčeními o čertech

Rodinný výlet do Davle

Ráno rodina vstala a maminka řekla: „Dnes pojedeme na výlet.“ Děti se zeptali: „Kam na výlet?“ Maminka odpověděla: „Do Davle.“ Maruška mamince řekla: „Mami, ty chceš jet na výlet v takovém počasí?“ Podívej, vždyť se tam čerti žení.“ Maminka na to odpověděla: „Maru, nemaluj čerta na zed’.“ Jára řekl: „Určitě to bude v pořádku a budeme na hezkém výletě.“ Pepa na to odpověděl: „To počasí lepší nebude, mně se prostě

nikam nechce.“ Dušan na to: „Tak si buď doma a jdi k čertu.“ Rodina po konečném rozhodnutí, že pojedou, se tedy vypravila a vyrazila na výlet. Cestou trochu bloudili a pak už hodně naštvaní řekli: „Čert nám to byl dlužen“. Jarda tak dováděl, až maminka řekla: „S tím Jardou všichni čerti šijou.“ Když byla rodina už hodně unavená, rozhodla se, že pojedou domů a nebude chodit po všech čertech.

Dopisy

Poselství budoucím generacím

Dne 16.03.2018, Praha

Vážení lidé,

chtěl bych vám sdělit jednu velice důležitou věc, a to jak se máme chovat k lidem různých ras. Myslím si, že v budoucnosti tento problém bude neméně aktuální než dnes.

Rasové předsudky mohou být ne jen mezi národy, ale i mezi lidmi ze stejného náboženství. Jako příklad mohu uvést pravoslavné z Ruska a pravoslavné z Ukrajiny. Někdy kvůli těmto předsudkům může vzniknout válka. Například v Bosně, kde se nesnášeli muslimové a katolíci.

Také nesmíme zapomínat na arabský svět, kde tyto předsudky jsou velice rozšířené. Nesnášejí se ne jenom muslimové a Židé, ale i jednotlivé země.

V poslední době narůstají v Evropě předsudky proti muslimům, kteří přišli z blízkého východu. Například na mnoha zpravodajských webech se dočtete názory jako: „Já bych ty uprchlíky všechny vystřílel, nebo že koupí kebabu podpoříte Islámský stát. Někteří lidé si také myslí, že když je člověk muslim, znamená to, že je radikál nebo terorista. Je smutné, že těmto fámám věří docela

hodně lidí. Dokonce někteří lidé nedělají rozdíl mezi Arabem, křesťanem a muslimem. Chovají se k nim častokrát hnusně.

Chtěl bych, aby se lidé k sobě chovali hezky a vzájemně si pomáhali.

Matvej Lavrjuk

Dopis cestující v čase.

Milá Marie Terezie,

jmenuji se Kryštof Chábera a píšu Ti z budoucnosti - je rok 2018. Tak Ti pěkně děkuju. Víím, že jsi to myslela dobře, a že to má smysl, ale ta Tvoje povinná školní docházka mně pěkně zavařila. Určitě by Tě nikdy nenapadlo, že na Tebe někdo bude takhle často myslet, vid'? Já na Tebe myslím každé ráno, když musím vstávat a jít do školy. Fakt Ti děkuju. Zrovna píšu domácí úkoly a říkám si –proč? No nic, tak nashle, musím jít spát, abych mohl zítra jít ....kam? Správně, zase do školy. Ještě že existují aspoň ty víkendy a prázdniny.

Kryštof Chábera

P.S.:

Pozdravuj Josefa.

Milí lidé!

Velice jste se hnali za svým a přitom jste zapomněli, že tady nejste sami. Hledali jste život na různých planetách a přitom ho máme takřka před nosem. Kolik zvláštních tvorů kolem nás žije, ale většina z vás si zjara nepovšimla prvních sněženek, včel, nebo ptačího zpěvu. Spoustu zvířat jsme vytlačili svými městy. Zvířata, která v nich zůstala, nebo ta, která se za námi stěhují, protože u nás vidí spoustu potravy, ta ještě třeba i nechtěně vytlačujeme dál.

Lidé, myslete na to, že někteří tvorové si zaslouží naši ochranu, a přístřeší, které si u nás vytvořili, jim neničte.

Děkuji.

Vaše ptačí expertka Evelína Bláhová

Dopis pro Danu Medřickou

Milá Danuško Medřická,

jsem nějaká Nela Franková, je mi 15 let, a když mi bylo asi 14 a tři čtvrtě, tak jsem se do vás zbláznila. Když říkám zbláznila, tak to myslím doslova. Já jsem totiž slyšela rozhlasovou hru Linka důvěry, ve které jste se mi moc líbila. A tak jsem se začala pídit na internetu po dalších rozhlasových věcech, ve kterých hrajete. A moc se mi to líbilo.

Bylo to zrovna v době, kdy jsem byla nějaká nemocná, měla jsem teplotu a nebylo mi dobře. Pustila jsem si jednu knížku, kterou jste krásně načetla a jak jsem to tak poslouchala, tak se mi najednou udělalo líp. Když jsem došla na konec té knížky, tak jsem se najednou rozbrečela. A tak jsem začala poslouchat další a další věci. A brečela jsem kvůli tomu, že jsem se narodila až 19 let po tom co jste z tohoto světa odešla. Začala jsem si představovat nějaké krásné věci, které bychom spolu mohli zažít. A tak jsem vždycky, když jsem doposlechla něco v čem jste hrála, zase začala brečet, zároveň kvůli tomu, že vás nikdy neuvídím a taky proto, že se mi moc líbíte.

Mám vás moc ráda a ještě vám musím říct, že u vás skoro každou noc usínám a pak se mi většinou spí moc krásně. A taky vám chci povědět, že máte narozeniny jenom o šest dní dřív, než já. Už od té doby co jsem si vás tak moc oblíbila, jsem si začala přát, aby se mi o vás zdálo, bohužel se mi to ještě nesplnilo.

Doufám, že když se budu v životě chovat hezky, tak se s vámi až odsud odejdu, setkám a budu vás moct obejmout.

Hezky se mějte, vesele se smějte.

Nela Franková

Do budoucnosti

Vážený čtenáři!

Tento dopis byl napsán Richardem Horákem 2. 12. 2017. Já jsem byl člověk, ale kdo jste vy? Jste pořád ještě člověk nebo někdo zcela jiný? Jaké jsou u vás zákony, existuje ještě demokracie? Jak je na tom kosmonautika? Narodil jsem se v době, kdy to s ní vypadalo bledě. V době, kdy píšu tento dopis, to vypadá jako ticho před bouří. Tak mě zajímá, jak jste na tom vy. Byli už jste u jiné hvězdy? A nejsem čtenářem tohoto dopisu náhodou já? Nedožil jsem se díky vědeckému pokroku věku 220 let? A co historie, kolik válek, převratů a změn nastalo od napsání tohoto dopisu.? Bez ohledu na cokoli přeji hodně štěstí a opatrujte se.

Richard Horák

Adresát: neznámý

Čas : 1. 1. 2222